

Arrest

nr. 342 025 van 27 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 3 december 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 november 2024 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 januari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 8 augustus 2022 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische wettelijke partner. Op 27 februari 2023 werd verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart. Op 7 december 2023 werd het geregistreerd partnerschap tussen betrokkenen stopgezet.

Op 6 november 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoekster ter kennis gebracht op 7 november 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het

koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: W. (...)

Voorna(a)m(en): J. (...) N. (...)

Nationaliteit: Kenia

Geboortedatum: (...) 1992

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van haar aanvraag gezinshereniging van 08.08.2022 ingediend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Zij werd op 27.02.2023 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als geregistreerde partner van de Belg A. (...), R. (...) ((...)) met wie zij zich vestigde.

Op 07.12.2023 werd het geregistreerd partnerschap eenzijdig stopgezet.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 05.08.2024 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 05.08.2024. De volgende stukken werden overgemaakt:

- *Brief advocaat*
- *Loonbrieven april – juli 2024*
- *Individuele rekening*
- *Huurovereenkomst + registratiebewijs*
- *Paspoort en verblijfsdocumenten*
- *Arbeidsovereenkomst met EASY LIFE BV*
- *Arbeidsovereenkomst met TRIXXO + bijlagen*
- *Inburgeringsattest*
- *Deelcertificaten NT2*
- *Paspoort zoon*
- *Attest inschrijving ziekenfonds zoon + verklaring van lidmaatschap*
- *Inschrijving zoon onthaaljaar voor anderstalige nieuwkomers + schooldossier*
- *Attest van schoolbezoek zoon*

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: “Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.” Er werden na 31.10.2024 geen stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. De verklaring van wettelijke samenwoning werd op 11.10.2022. Betrokkene diende op basis van dit partnerschap haar verblijfsaanvraag in, nog voor de registratie werd uitgevoerd, op 08.08.2022. Op 07.12.2023 werd het geregistreerd partnerschap eenzijdig stopgezet. Het heeft dus geen drie jaar geduurd.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Hiermee worden immers situaties bedoeld waarbij het bewijs wordt geleverd van intra-familiaal geweld tijdens de wettelijke samenwoning (cf. GwH 07.02.2019, nr. 2019/17, nr. B11.4). Betrokkene maakt gewag van bemoeienissen van de moeder van haar ex-partner, doch die beweringen worden niet gestaafd door enig objectief verifieerbaar bewijs, noch kan daaruit blijken dat zij het slachtoffer is geweest van intra-familiaal geweld. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 1e lid, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene voldoet aan geen der gevallen voorzien in artikel 42quater, §4 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene kwam in België aan op 31.12.2019 (binnenkomststempel), nu dus iets minder dan vijf jaar geleden wat, gezien haar leeftijd (32 jaar), nog een relatief korte termijn is. Bovendien geniet betrokkene slechts sedert 08.08.2022 over legaal verblijf. Tussen 31.12.2019 en 08.08.2022 beschikte zij niet over een verblijfsrecht dat haar feitelijk tot het ontplooiën van een privéleven in staat stelde (RvV 283 989 van 30.01.2023).

Gezien betrokkene nog geen vijf jaar in België verblijft is het niet onredelijk te stellen dat zij nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Keniaanse maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Betrokkene heeft er per slot van rekening het grootste deel van haar leven geleefd. Hoe dan ook reikt ze zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met Kenia dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene is thans als huishoudhulp tewerkgesteld voor TRIXXO. Zij verdient blijkens de voorgelegde loonfiches maandelijks een bedrag dat varieert tussen de 1.900 en 2.000 euro netto. Dat betrokkene deelneemt aan de arbeidsmarkt en zo over voldoende inkomsten beschikt om te voorzien in haar behoeften en die van haar zoon, is zonder meer een positief element. Echter volstaat zulks niet om haar verblijfsrecht te behouden: Enerzijds dient te worden gewezen op de relatief korte verblijfsduur, de weinige elementen die wijzen op integratie op sociaal en cultureel vlak en het gebrek aan familiebanden met personen in België die over verblijfsrecht beschikken (betrokkenes zoon heeft thans nog een lopende verblijfsaanvraag); Anderzijds mag niet worden voorbijgegaan aan het feit dat de overheid tal van inspanningen levert om zoveel mogelijk mensen aan het werk te krijgen, of het nu Belgen of vreemdelingen betreft, waardoor een traject naar werk trouwens deel uitmaakt van het verplichte inburgeringstraject. Er wordt dus van eenieder die kán werken ook verwacht dat hij of zij dat doet. Indien betrokkene meent dat zij louter op basis van haar tewerkstelling een verblijfsrecht moet krijgen, dan staat het haar vrij om daartoe een verblijfsaanvraag in te dienen. Deze beslissing belet haar dat niet.

Betrokkene legt een attest van inburgering alsook taalcertificaten voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject met bijhorende taallessen verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormelde stukken niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Dat betrokkene een woning huurt vormt evenmin een bewijs van integratie op sociaal en cultureel vlak. Het is volstrekt logisch dat een persoon voldoet in zijn of haar basisbehoeften in het land waar hij of zij verblijft. Daarvan is een geschikte woning één van de voornaamste.

Wat betrokkenes gezinstoestand betreft dient vooreerst te worden opgemerkt dat het geregistreerde partnerschap met de referentiepersoon werd stopgezet. Betrokkene maakt verder ook geen gewag van een nieuwe relatie met een in België verblijvend persoon.

Ook haar zoon, N. M. M. ((...)), woont samen met betrokkene. Het kind heeft thans echter nog geen definitief verblijfsrecht in België. Het diende op 26.10.2023 een aanvraag tot gezinshereniging in met betrokkene. Over deze aanvraag werd thans nog niet beslist. Vanzelfsprekend kan het kind geen verblijfsrecht bekomen indien zijn moeder niet over een verblijfsrecht beschikt. Deze beslissing zal dus ook een invloed hebben op de verblijfsaanvraag van het kind. Er wordt niet geraakt aan de gezinscel. Deze beslissing is geen verwijderingsbeslissing. Moeder en kind worden niet van mekaar gescheiden.

M. loopt thans school in het onthaaljaar voor anderstalige nieuwkomers aan de Tienerschool VOX Pelt. Er kan dus gesteld worden dat hij zeker wat taal betreft nog een hele weg af te leggen heeft. Zulks blijkt ook uit zijn schooldossier waarin men leest dat de klassenraad op het einde van het schooljaar '23-'24 adviseerde om hem nog verder te laten doen in het OKAN. Het kind werd dan ook iets meer dan een jaar geleden uit zijn vertrouwde milieu in Kenia gehaald om hier in België bij zijn moeder te komen wonen. Het is nog volop bezig met zijn aanpassingsproces. Hoewel artikel 42quater niet voorschrijft dat er rekening dient te worden gehouden met de graad van integratie van kinderen van de betrokkene die nog geen definitief verblijfsrecht

hebben bekomen, moet toch worden vastgesteld dat M. zich nog in de beginfase van zijn integratieproces bevindt, hetgeen het behoud van het verblijfsrecht van zijn moeder niet kan rechtvaardigen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 42quater en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

I.

De bestreden beslissing stelt het volgende:

[...]

II.

Artikel 42quater VW stelt het volgende:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde [2 binnen vijf jaar]2 na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden [4 ...]4, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Artikel 42quater VW stelt verder dat bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Verzoekster legt volgende stukken neer. Deze stukken zitten in het administratief dossier en worden in de bestreden beslissing opgesomd:

- Brief advocaat*
- Loonbrieven april - juli 2024*
- Individuele rekening*
- Huurovereenkomst + registratiebewijs*
- Paspoort en verblijfsdocumenten*
- Arbeidsovereenkomst met EASY LIFE BV*
- Arbeidsovereenkomst met TRIXXO + bijlagen*
- Inburgeringsattest*
- Deelcertificaten NT2*
- Paspoort zoon*
- Attest inschrijving ziekenfonds zoon + verklaring van lidmaatschap Inschrijving zoon onthaaljaar voor anderstalige nieuwkomers + schooldossier*
- Attest van schoolbezoek zoon*

Verzoekster wijst op een fundamentele tegenstrijdigheid in de motivering van de bestreden beslissing. Volgens de verzoekster doorstaat de beslissing de proportionaliteitstoets niet.

i. Tegenstrijdigheid in de motivering

De beslissing stelt dat deelname aan taalcursussen en integratieprogramma's een wettelijke verplichting is. Het volledig buiten beschouwing laten van verplichte integratieactiviteiten gaat rechtstreeks in tegen de bepaling in artikel 42quater VW dat integratie een beoordelingsfactor moet zijn.

Dit argument is tegenstrijdig met de bepaling in artikel 42quater VW dat sociale en culturele integratie een relevante factor is bij de beoordeling. De wet vereist dat deze inspanningen als positief meewegen in het voordeel van de verzoekster, ongeacht of deze verplicht waren.

Het negeren van verplichte maar aantoonbare integratie-inspanningen is in strijd met de proportionaliteit zoals vereist onder artikel 8 EVRM. Als verplichte integratieprogramma's niet worden beschouwd als bewijs van integratie, wordt de betrokkene onevenredig benadeeld, vooral omdat deze programma's worden opgelegd door de overheid. Het negeren hiervan staat haaks op het doel van deze integratiemaatregelen: een bijdrage leveren aan de samenleving.

Het niet erkennen van dergelijke inspanningen betekent dat de autoriteiten het recht op gezinsleven ondergeschikt maken aan een strikt formele toepassing van immigratieregels. Dit is in strijd met de proportionaliteitseisen zoals vastgelegd in artikel 8 EVRM en artikel 42quater VW.

ii. Sociale en culturele integratie

Volgens artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet dient rekening te worden gehouden met de sociale en culturele integratie van verzoekster in het gastland. In de beslissing is echter geen adequate beoordeling gemaakt van de inspanningen die verzoekster heeft geleverd om zich te integreren in de Belgische samenleving.

Verzoekster heeft een inburgeringsattest behaald en deelcertificaten NT2 ontvangen, wat blijkt geeft van actieve deelname aan integratieprogramma's en de intentie om zich volledig aan te passen aan de Belgische samenleving.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) heeft in Maslov v. Oostenrijk (EHRM, 23 juni 2008, nr. 1638/03) bepaald dat sociale integratie niet genegeerd mag worden bij beslissingen over verblijfsrecht: par. 76:

"76. Finally, the Court reiterates that national authorities enjoy a certain margin of appreciation when assessing whether an interference with a right protected by Article 8 was necessary in a democratic society and proportionate to the legitimate aim pursued (see Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, § 113, ECHR 2003-X, and Berrehab v. the Netherlands, 21 June 1988, § 28, Series A no. 138). However, the Court has consistently held that its task consists in ascertaining whether the impugned measures struck a fair balance between the relevant interests, namely the individual's rights protected by the Convention on the one hand and the community's interests on the other (see, among many other authorities, Boultif, cited above, § 47). Thus, the State's margin of appreciation goes hand in hand with European supervision, embracing both the legislation and the decisions applying it, even those given by an independent court (see, mutatis mutandis, Société Colas Est and Others v. France, no. 37971/97, § 47, ECHR 2002-III). The Court is therefore empowered to give the final ruling on whether an expulsion measure is reconcilable with Article 8."

Ook in Üner v. Nederland ((EHRM, 18 oktober 2006, nr. 46410/99)) benadrukt het Hof dat sociale en culturele integratie een essentieel criterium is, par 54:

"However, their decisions in this field must, in so far as they may interfere with a right protected under paragraph 1 of Article 8, be in accordance with the law and necessary in a democratic society, that is to say, justified by a pressing social need and, in particular, proportionate to the legitimate aim pursued (see Dalia v. France, 19 February 1998, § 52, Reports 1998-I; Mehemi v. France, 26 September 1997, § 34, Reports 1997-VI; Boultif, cited above, § 46; and Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, § 113, ECHR 2003-X)."

Het Hof benadrukt dat een zorgvuldige en individuele afweging van deze factoren noodzakelijk is om te waarborgen dat de uitzetting, i.c. einde verblijf proportioneel is en in een democratische samenleving noodzakelijk wordt geacht.

Het niet meewegen van deze inspanningen is in strijd met artikel 42quater VW en proportionaliteitseisen zoals aangehaald in bovengenoemde rechtspraak. (artikel 28 EU-richtlijn 2004/38/EG)

iii. Bindingen met België

Verzoekster heeft sterke bindingen met België:

Ze is economisch actief. Verzoekster heeft arbeidsovereenkomsten met zowel EASY LIFE BV als TRIXXO, wat haar economische zelfstandigheid aantoont. Bijgevoegd zijn er loonbrieven van april tot juli 2024 en de individuele rekening.

Verzoekster heeft een zoon die volledig geïntegreerd is in het Belgische onderwijssysteem, zoals blijkt uit zijn inschrijving in het onthaaljaar voor anderstalige nieuwkomers, het schooldossier en attesten van schoolbezoek. Zijn welzijn en recht op onderwijs staan centraal volgens artikel 3 van het VN-Kinderrechtenverdrag.

Verzoekster heeft een huurovereenkomst die geregistreerd is, wat haar stabiliteit in België verder benadrukt.

Het beëindigen van het verblijfsrecht zou een ernstige verstoring veroorzaken van haar gezinsleven en de opvoeding van haar zoon. Dit vormt een onevenredige inbreuk op artikel 8 EVRM, zoals vastgesteld in Jeunesse v. Nederland. (zie ook verder onder iv.)

De beslissing voldoet niet aan de proportionaliteitsvereisten van artikel 28 van Richtlijn 2004/38/EG, aangezien er onvoldoende rekening is gehouden met verzoeksters integratieinspanningen, economische zelfstandigheid, en het belang van haar zoon.

Uit de beslissing blijkt niet dat alle persoonlijke omstandigheden van verzoekster zijn afgewogen, zoals haar inspanningen om te integreren en haar economische bijdrage. De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Bijgevolg kan het verblijfsrecht van verzoekster niet beëindigd worden. De bestreden beslissing schendt artikel 42 quater VW.

iv.

Er werd niet voldoende rekening gehouden met het hoger belang van haar zoon conform artikel 3 IVRK. Het is vaste rechtspraak van het EHRM dat het hoger belang van het kind een primordiale overweging vormt bij het beoordelen van iemands rechten onder artikel 8 EVRM (EHRM, Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. The Netherlands, 31 januari 2006, nr. 50435/99)

Het EHRM stelt tevens dat wanneer een verblijfs-en/of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder, aandacht moet worden besteed aan de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit ervan, opdat daadwerkelijke bescherming en voldoende gewicht wordt gegeven aan het belang van de kinderen die rechtstreeks worden getroffen door die maatregel (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse v. Nederland).

Het is duidelijk dat het in het hoger belang is van verzoeksters zoon om niet gedwongen te moeten terugkeren naar Kenia en niet in die mate gedestabiliseerd te worden. Het hoger belang van het kind wordt verduidelijkt door het VN Kinderrechtencomité in Algemene Conclusie nr.14. Dit document biedt een leidraad hoe het hoger belang van het kind te kwalificeren en concreet invulling te geven. Zo maakt men daar duidelijk dat wat centraal staat de holistische ontwikkeling is van het kind, zie artikel 6, p. 5: "het inherente recht van het kind op leven en de plicht van Staten die partij zijn om de mogelijkheden tot overleven en de ontwikkeling van het kind in de ruimst mogelijke mate te waarborgen. Het Comité verwacht van Staten die partij zijn dat zij "ontwikkeling" in de breedste zin interpreteren als een holistisch begrip, waarbij de lichamelijke, geestelijke, spirituele, morele, psychologische en sociale ontwikkeling van het kind omarmd wordt. Maatregelen ter uitvoering dienen gericht te zijn op het bereiken van een optimale ontwikkeling voor alle kinderen."

In de noot hierbij verduidelijkt het Comité wat begrepen dient te worden onder 'ontwikkeling' en dat dit de fysieke, geestelijke, spirituele, psychologische en sociale ontwikkeling omvat: "The Committee expects States to interpret development as a "holistic concept, embracing the child 's physical, mental, spiritual, moral, psychological and social development" (general comment No. 5, para. 12.)"

In casu vermeldt de beslissing dat artikel 42quater VW niet voorschrijft dat rekening dient te worden gehouden met de graad van integratie van kinderen van de betrokkenen die nog geen definitief verblijf recht hebben bekomen, moet toch worden vastgesteld dat M. zich nog in de beginfase van zijn integratieproces bevindt hetgeen het behoud van het verblijf recht van zijn moeder niet kan rechtvaardigen.

Artikel 3 IVRK schrijft dit echter wel voor. Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan.

In casu is de minderjarige zoon schoolplichtig en doet die het heel goed op school. Volgens het advies van de school deed hij het op verschillende vlakken al heel goed. Hij heeft al heel wat Nederlands opgepikt, kent veel woordenschat en begrijpt veel. Hij werkt goed mee in de klas en heeft aan een korte eenvoudige

instructie genoeg om zelfstandig aan de slag te gaan. Wanneer hij het niet begrijpt, vraagt hij om hulp. Hij is speelt, maar heeft een open, positieve en enthousiaste houding. Hij is sociaal, kan met iedereen overweg en heeft ook aandacht voor iedereen. Door zijn late instroom kwam hij in klas Noord terecht, maar op basis van de vaardig genen die hij heeft laten zien kan hij mogelijks een andere leertempo aan. We willen hen in september in een doorstroomklas zien, om sneller te kunnen schakelen naar de vervolgschool.

Hij is volledig geïntegreerd is in het Belgische onderwijssysteem. Hij voelt zich hier goed en heeft zich volledig ontplooid. De verplichting onder artikel 3 IVRK om het belang van het kind als eerste overweging te nemen is niet nageleefd.

In het belang van de zoon wordt het verblijfsrecht van de moeder behouden.

III.

Artikelen 2 en 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen:

Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur stelt het volgende:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

-de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. ...”

In de huidige zaak is de motivering ontoereikend omdat deze geen grondige proportionaliteitstoets of afweging van de persoonlijke omstandigheden van verzoekster bevat. Er wordt geen rekening gehouden met de specifieke situatie van de verzoekster. Ontbrekende elementen in de toets zijn de volgende:

Integratie van verzoekster in de Belgische samenleving:

Verzoekster heeft aantoonbare inspanningen geleverd om zich te integreren, zoals blijkt uit de behaalde inburgeringscertificaten en NT2-deelcertificaten.

Verder zijn er arbeidsovereenkomsten en loonbrieven die haar economische zelfstandigheid aantonen.

De beslissing laat na te erkennen dat deze inspanningen niet alleen een naleving van verplichtingen zijn, maar een blijk van haar intentie om duurzaam in België te integreren.

Gezinsleven en belang van het kind:

Het belang van het kind, zoals gewaarborgd onder artikel 3 van het VN-Kinderrechtenverdrag, is onvoldoende meegewogen. De zoon van verzoekster is volledig geïntegreerd in het Belgische onderwijssysteem, zoals blijkt uit schoolinschrijvingen en dossiers.

Het ontbreken van een adequate toetsing van het gezinsleven maakt de beslissing juridisch gebrekkig. Volgens het arrest Jeunesse v. Nederland (EHRM) moet het gezinsleven zwaar wegen bij de proportionaliteitstoets.

Er is geen hoorrecht gerespecteerd. De zoon van verzoekster werd niet gehoord ondanks de duidelijke impact van de beslissing. Het negeren van de mening van het kind heeft geleid tot een onzorgvuldige en onvolledige beoordeling. In de zaak EHRM 8 juli 2003, Sahin t.

Duitsland, is bevestigd dat de mening van kinderen meegewogen moet worden bij beslissingen die hen direct beïnvloeden.

De DVZ heeft een disproportionele beslissing genomen en het voordeel dat de verwerende partij uit de bestreden beslissing haalt is buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding en in het nadeel van verzoekster die zeer goed geïntegreerd is in onze Belgische maatschappij. Er werd geen rekening gehouden met de situatie en de belangen van de verzoekster.

De bestreden beslissing maakt een schending van artikel 41 van het Handvest en de artikelen 2 en 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert, met verwijzing naar artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, dat het verblijfsrecht van verzoekster moet worden beëindigd omdat het geregistreerd partnerschap met haar Belgische partner, op basis waarvan ze het verblijfsrecht heeft bekomen, op 7 december 2023 eenzijdig werd stopgezet. Verzoekster betwist niet dat het geregistreerd partnerschap intussen is beëindigd. Daarnaast motiveert verweerder met toepassing van artikel 42quater, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarom er in casu geen enkele van de daarin vermelde uitzonderingsgronden van toepassing is en waarom de humanitaire elementen vermeld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet evenmin verhinderen dat de bestreden beslissing wordt genomen.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het evenredigheidsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de aangehaalde elementen en de beoordeling van die elementen door verweerder. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad echter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (cf. RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid.

De aangevoerde schending van de voormelde algemene beginselen moet in casu worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

“§1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§2. *De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.*

§3. *Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.*

§4. *Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :*

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Te dezen wordt toepassing gemaakt van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde heeft hierbij rekening gehouden met de in artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet genoemde humanitaire elementen en heeft tevens onderzocht of verzoekster het verblijfsrecht kan behouden, gelet op het gestelde in artikel 42quater, §4, eerste lid, 1° tot 4° van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de toepassing van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling concreet voorziet dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een derdelands familielid van een burger van de Unie binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf indien: “4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer”.

Verweerder motiveert dienaangaande:

“Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van haar aanvraag gezinshereniging van 08.08.2022 ingediend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Zij werd op 27.02.2023 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als geregistreerde partner van de Belg A. (...), R. (...) ((...)) met wie zij zich vestigde.

Op 07.12.2023 werd het geregistreerd partnerschap eenzijdig stopgezet.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.”

Verzoekster betwist niet dat het geregistreerd partnerschap op basis waarvan ze het verblijfsrecht heeft bekomen, op 7 december 2023 werd stopgezet. Verzoekster betwist dan ook niet dat verweerder in casu toepassing mocht maken van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt daarentegen wel dat de door verweerder gemaakte beoordeling omtrent de humanitaire elementen vermeld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet onjuist is. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene kwam in België aan op 31.12.2019 (binnenkomststempel), nu dus iets minder dan vijf jaar geleden wat, gezien haar leeftijd (32 jaar), nog een relatief korte termijn is. Bovendien geniet betrokkene slechts sedert 08.08.2022 over legaal verblijf. Tussen 31.12.2019 en 08.08.2022 beschikte zij niet over een verblijfsrecht dat haar feitelijk tot het ontplooiën van een privéleven in staat stelde (RvV 283 989 van 30.01.2023).

Gezien betrokkene nog geen vijf jaar in België verblijft is het niet onredelijk te stellen dat zij nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Keniaanse maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Betrokkene heeft er per slot van rekening het grootste deel van haar leven geleefd. Hoe dan ook reikt ze zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met Kenia dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene is thans als huishoudhulp tewerkgesteld voor TRIXXO. Zij verdient blijkens de voorgelegde loonfiches maandelijks een bedrag dat varieert tussen de 1.900 en 2.000 euro netto. Dat betrokkene deelneemt aan de arbeidsmarkt en zo over voldoende inkomsten beschikt om te voorzien in haar behoeften en die van haar zoon, is zonder meer een positief element. Echter volstaat zulks niet om haar verblijfsrecht te behouden: Enerzijds dient te worden gewezen op de relatief korte verblijfsduur, de weinige elementen die wijzen op integratie op sociaal en cultureel vlak en het gebrek aan familiebanden met personen in België die over verblijfsrecht beschikken (betrokkenes zoon heeft thans nog een lopende verblijfsaanvraag); Anderzijds mag niet worden voorbijgegaan aan het feit dat de overheid tal van inspanningen levert om zoveel mogelijk mensen aan het werk te krijgen, of het nu Belgen of vreemdelingen betreft, waardoor een traject naar werk trouwens deel uitmaakt van het verplichte inburgeringstraject. Er wordt dus van eenieder die kán werken ook verwacht dat hij of zij dat doet. Indien betrokkene meent dat zij louter op basis van haar tewerkstelling een verblijfsrecht moet krijgen, dan staat het haar vrij om daartoe een verblijfsaanvraag in te dienen. Deze beslissing belet haar dat niet.

Betrokkene legt een attest van inburgering alsook taalcertificaten voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject met bijhorende taallessen verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormelde stukken niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Dat betrokkene een woning huurt vormt evenmin een bewijs van integratie op sociaal en cultureel vlak. Het is volstrekt logisch dat een persoon voldoet in zijn of haar basisbehoeften in het land waar hij of zij verblijft. Daarvan is een geschikte woning één van de voornaamste.

Wat betrokkenes gezinstoestand betreft dient vooreerst te worden opgemerkt dat het geregistreerde partnerschap met de referentiepersoon werd stopgezet. Betrokkene maakt verder ook geen gewag van een nieuwe relatie met een in België verblijvend persoon.

Ook haar zoon, N. M. M. ((...)), woont samen met betrokkene. Het kind heeft thans echter nog geen definitief verblijfsrecht in België. Het diende op 26.10.2023 een aanvraag tot gezinshereniging in met betrokkene. Over deze aanvraag werd thans nog niet beslist. Vanzelfsprekend kan het kind geen verblijfsrecht bekomen indien

zijn moeder niet over een verblijfsrecht beschikt. Deze beslissing zal dus ook een invloed hebben op de verblijfsaanvraag van het kind. Er wordt niet geraakt aan de gezinscel. Deze beslissing is geen verwijderingsbeslissing. Moeder en kind worden niet van mekaar gescheiden.

M. loopt thans school in het onthaaljaar voor anderstalige nieuwkomers aan de Tienerschool VOX Pelt. Er kan dus gesteld worden dat hij zeker wat taal betreft nog een hele weg af te leggen heeft. Zulks blijkt ook uit zijn schooldossier waarin men leest dat de klassenraad op het einde van het schooljaar '23-'24 adviseerde om hem nog verder te laten doen in het OKAN. Het kind werd dan ook iets meer dan een jaar geleden uit zijn vertrouwde milieu in Kenia gehaald om hier in België bij zijn moeder te komen wonen. Het is nog volop bezig met zijn aanpassingsproces. Hoewel artikel 42quater niet voorschrijft dat er rekening dient te worden gehouden met de graad van integratie van kinderen van de betrokkene die nog geen definitief verblijfsrecht hebben bekomen, moet toch worden vastgesteld dat M. zich nog in de beginfase van zijn integratieproces bevindt, hetgeen het behoud van het verblijfsrecht van zijn moeder niet kan rechtvaardigen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen."

Verzoekster voert in de eerste plaats aan dat de motivering van de bestreden beslissing tegenstrijdig is waar haar integratie in België wordt afgedaan als een wettelijke verplichting terwijl artikel 42quater van de Vreemdelingenwet bepaalt dat met de sociale en culturele integratie van betrokkene rekening dient te worden gehouden. Verzoekster stelt dat haar inspanningen om zich te integreren niet zonder meer opzij mogen worden geschoven. Ze benadrukt dat ze een inburgeringsattest en deelcertificaten NT2 heeft behaald. Dit getuigt van haar intentie om zich volledig aan te passen aan de Belgische samenleving.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder op basis van het geheel van de door verzoekster voorgelegde documenten heeft besloten dat er gelet op haar relatief korte verblijf in België weinig elementen worden aangebracht die wijzen op integratie op sociaal en cultureel vlak. Verzoekster heeft een attest van inburgering en enkele taalcertificaten bijgebracht. Verweerder merkt op dat het volgen van een inburgeringstraject met bijhorende taallessen verplicht is in België. Er kan aldus niet worden gesteld dat verzoekster zich vrijwillig heeft geëngageerd om Nederlands te leren. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken is volgens verweerder nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Bijgevolg acht verweerder het niet aangetoond dat verzoekster in België in die mate is geïntegreerd dat het een beëindiging van haar verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Verzoekster brengt in het kader van de huidige procedure geen bijkomende elementen bij die de Raad toelaten hieromtrent anders te oordelen. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig voor te oordelen dat aangezien er behoudens de verplichte inburgeringscursus met bijhorende taallessen geen andere elementen worden aangebracht die wijzen op een doorgedreven integratie op sociaal en cultureel vlak, verzoekster niet dermate in België is geïntegreerd dat dit de beëindiging van haar verblijfsrecht zou verhinderen.

Uit haar verdere betoog blijkt dat verzoekster een ander oordeel is toegedaan dan verweerder en meent dat ze getuigt van een integratie die het treffen van de bestreden beslissing in de weg staat. Zoals evenwel duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing, ontkent verweerder niet dat verzoekster enige mate van integratie kent in de Belgische samenleving. De Raad acht het evenwel geenszins kennelijk onredelijk dat, gelet op de elementen die de zaak van verzoekster kenmerken, met name dat zij het merendeel van haar leven in Kenia heeft doorgebracht en zij nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Keniaanse maatschappij, zij geen leeftijdsgebonden of medische problematiek vertoont die een terugkeer in de weg staan, alsook dat er voorts geen bewijzen voorliggen van diepgaande integratie die het treffen van de bestreden beslissing verhinderen, verweerder besluit tot een beëindiging van het verblijfsrecht.

De Raad benadrukt dat artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet een ruime appreciatiebevoegdheid inhoudt voor het bestuur. Het bestuur dient bij het nemen van dergelijke beslissing rekening te houden met de mate van integratie, met name of deze, al dan niet samen met andere opgesomde factoren, van die aard is dat zij zich verzet tegen een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht. De omstandigheid dat er enige integratie is, houdt op zich niet in dat geen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht kan worden genomen en de wet preciseert niet welke mate van integratie daartoe wel vereist is. Het behoort tot de discretionaire bevoegdheid van verweerder om bij het onderzoek van de als dusdanig aangevoerde elementen van integratie te beoordelen of deze, gelet op de omstandigheden die haar zaak kenmerken, een beëindiging van het verblijfsrecht niet in de weg staan (cf. RvS nr. 238.711 van 29 juni 2017). Verzoekster maakt in het licht van de gegeven motivering niet aannemelijk dat verweerder een disproportionele beslissing heeft genomen.

Verzoekster stelt daarnaast dat ze ook sterke banden met België heeft ontwikkeld. Ze beschikt over een tewerkstelling, haar zoon gaat in België naar school en ze huurt in België een woning. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder afdoende rekening heeft gehouden met verzoeksters economische situatie en haar bindingen met België. Hij erkent dat verzoekster tewerkgesteld is als poetshulp en een woning huurt.

Dat verzoekster deelneemt aan de arbeidsmarkt en zo over voldoende inkomsten beschikt om te voorzien in haar eigen behoeften en die van haar zoon, is volgens verweerder dan ook een positief element. Echter volstaat dit element niet om haar verblijfsrecht te behouden. Verweerder verwijst hierbij opnieuw naar het geheel van de elementen waaruit blijkt dat verzoekster slechts een relatief korte tijd in België verblijft en dat er voor het overige weinig elementen voorliggen die wijzen op een doorgedreven sociale en culturele integratie. Daarnaast wijst verweerder ook op het gebrek aan familiebanden met personen die in België over een verblijfsrecht beschikken en het feit dat verzoekster, gezien zij nog geen vijf jaar in België verblijft, redelijkerwijs nog voldoende voeling moet hebben met haar land van herkomst. Verweerder erkent eveneens dat haar zoon in België schoolloopt. Echter wordt erop gewezen dat verzoeksters zoon niet over een verblijfsrecht in België beschikt. De verblijfsaanvraag inzake gezinshereniging met verzoekster die op 26 oktober 2023 in zijn naam werd ingediend, is nog lopende. Verweerder merkt op dat verzoeksters kind geen verblijfsrecht kan bekomen in functie van zijn moeder indien betrokkene evenmin over een verblijfsrecht beschikt. Er wordt dan ook niet geraakt aan de gezinscel tussen beiden en de bestreden beslissing bevat geen verwijderingsbeslissing. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zodanig hechte banden met de Belgische maatschappij blijken dat zou moeten worden afgezien van het nemen van de bestreden beslissing. Het behoort tot de discretionaire bevoegdheid van verweerder om, gelet op alle omstandigheden die de zaak kenmerken, te oordelen dat het hebben van een tewerkstelling en het huren van een woning op zich niet verhinderen dat verzoeksters verblijfsrecht kan worden beëindigd.

Vervolgens stelt verzoekster dat er onvoldoende rekening werd gehouden met het hoger belang van haar zoon. Ze verwijst hiervoor naar artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK). Het is in het hoger belang van haar zoon om niet gedwongen te moeten terugkeren naar Kenia en niet in die mate gedestabiliseerd te worden. Haar minderjarige zoon is schoolplichtig en doet het volgens het advies van de school al heel goed. Verzoeksters zoon is volledig geïntegreerd in het Belgische onderwijssysteem, hij voelt zich hier goed en heeft zich volledig ontplooid. Het is dan ook in zijn belang dat zijn moeder haar verblijfsrecht kan behouden.

Er dient in de eerste plaats te worden opgemerkt dat verzoeksters zoon niet is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf in België. Er werd op 26 oktober 2023 in naam van verzoeksters minderjarige zoon een aanvraag om gezinshereniging ingediend in functie van verzoekster. Op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, was deze aanvraag om gezinshereniging nog lopende. Er werd aldus nog geen verblijfsrecht aan verzoeksters zoon toegekend in de hoedanigheid van descendent van een derdelander die over een verblijfsrecht in België beschikt.

Indien echter minderjarige kinderen betrokken zijn, quod in casu, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging (cf. EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

Verweerder motiveert aangaande het verblijf van verzoeksters zoon in België als volgt:

“Ook haar zoon, N. M. M. ((...)), woont samen met betrokkene. Het kind heeft thans echter nog geen definitief verblijfsrecht in België. Het diende op 26.10.2023 een aanvraag tot gezinshereniging in met betrokkene. Over deze aanvraag werd thans nog niet beslist. Vanzelfsprekend kan het kind geen verblijfsrecht bekomen indien zijn moeder niet over een verblijfsrecht beschikt. Deze beslissing zal dus ook een invloed hebben op de verblijfsaanvraag van het kind. Er wordt niet geraakt aan de gezinscel. Deze beslissing is geen verwijderingsbeslissing. Moeder en kind worden niet van mekaar gescheiden.

M. loopt thans school in het onthaaljaar voor anderstalige nieuwkomers aan de Tienerschool VOX Pelt. Er kan dus gesteld worden dat hij zeker wat taal betreft nog een hele weg af te leggen heeft. Zulks blijkt ook uit zijn schooldossier waarin men leest dat de klassenraad op het einde van het schooljaar '23-'24 adviseerde om hem nog verder te laten doen in het OKAN. Het kind werd dan ook iets meer dan een jaar geleden uit zijn vertrouwde milieu in Kenia gehaald om hier in België bij zijn moeder te komen wonen. Het is nog volop bezig met zijn aanpassingsproces. Hoewel artikel 42quater niet voorschrijft dat er rekening dient te worden gehouden met de graad van integratie van kinderen van de betrokkene die nog geen definitief verblijfsrecht hebben bekomen, moet toch worden vastgesteld dat M. zich nog in de beginfase van zijn integratieproces bevindt, hetgeen het behoud van het verblijfsrecht van zijn moeder niet kan rechtvaardigen.”

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (cf. EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

Er wordt door verweerder niet betwist dat verzoekster met haar minderjarig kind een gezinskern vormt. Het verblijfsrecht van verzoekster wordt door middel van de bestreden beslissing beëindigd. Het minderjarig kind van verzoekster beschikt evenmin over een verblijfsrecht in het Rijk. De bestreden beslissing vormt dan ook

geen inbreuk in de gezinseenheid, aangezien deze niet tot gevolg heeft dat verzoekster en haar zoon van elkaar worden gescheiden.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerder wel degelijk het hoger belang van het minderjarig kind in rekening heeft gebracht. Hij stelt vast dat het minderjarig kind van verzoekster slechts een jaar geleden uit zijn vertrouwde omgeving in Kenia werd gehaald om in België bij zijn moeder te komen wonen. Het kind is dus nog volop bezig met zijn aanpassingsproces. Hij loopt reeds school in België en volgt een onthaaljaar voor anderstaligen. Echter blijkt uit zijn schooldossier dat hij zeker wat de taal betreft nog een hele weg af te leggen heeft.

Verzoekster brengt in het kader van de huidige procedure geen pertinente elementen aan die toelaten te besluiten dat het welzijn van haar minderjarig kind door het nemen van de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht. Evenmin heeft ze bepaalde elementen aangeduid met betrekking tot het hoger belang van het kind waarmee bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Een schending van het hoger belang van het kind wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Vervolgens voert verzoekster een schending van het hoorrecht, zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), aan.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor.

De Raad wijst erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen verhinderen (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert.

Verzoekster betoogt dat haar zoon niet werd gehoord, ondanks de duidelijke impact die de bestreden beslissing op hem heeft. Ze kan hierin echter niet worden gevolgd. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster op 5 augustus 2024 werd verzocht om haar individuele situatie toe te lichten zodanig dat kon worden onderzocht of zij alsnog haar verblijfsrecht kon behouden. Verzoekster werd ervan op de hoogte gesteld dat de gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon in functie waarvan ze haar verblijfsrecht heeft verkregen, intussen achterhaald is. Verzoekster werd onder meer verzocht om de humanitaire elementen eigen aan haar situatie – zijnde de elementen inzake de duur van haar verblijf, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie en de mate waarin ze nog bindingen heeft met haar land van herkomst – toe te lichten. In antwoord hierop heeft verzoekster verschillende bewijsstukken aan verweerder overgemaakt, die op gedetailleerde wijze worden besproken in de bestreden beslissing.

Waar verzoekster voorhoudt dat haar zoon niet werd gehoord, dient te worden herhaald dat het kind zelf minderjarig is. Het komt dan ook aan verzoekster toe om – in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind – voor zijn belangen op te komen. Indien verzoekster van oordeel was dat er bepaalde elementen aangaande haar minderjarig kind bij de voorliggende beoordeling betrokken moesten worden, dan kwam het haar toe om deze elementen aan verweerder kenbaar te maken voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Zij heeft hiertoe uitdrukkelijk de mogelijkheid gekregen in het kader van het schrijven van verweerder van 5 augustus 2024. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat het een verblijfsrecht van meer dan drie maanden aan verzoeksters minderjarig kind wordt geweigerd of dat diens verblijfsrecht wordt beëindigd. Verzoeksters zoon maakt niet het voorwerp uit van de bestreden beslissing.

Tenslotte moet worden geconcludeerd dat verzoekster geen concrete elementen aanreikt die zij nog bijkomend aan verweerder ter kennis had willen brengen en die, na onderzoek ervan, het nemen van de

bestreden beslissing hadden kunnen verhinderen. Een schending van het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest blijkt niet.

Verzoekster argumenteert voorts dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Verzoekster houdt voor dat haar privéleven in de bestreden beslissing niet op afdoende wijze wordt onderzocht en dat het negeren van haar aantoonbare integratie een schending vormt van artikel 8 van het EVRM.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) er diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging kan zijn in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van ‘fair balance’- toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van verzoekster wordt beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet. Uit de eerdere bespreking blijkt dat verzoekster de schending van deze bepaling niet aannemelijk heeft gemaakt. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van en controle over de immigratie. De inmenging in het privéleven van verzoekster is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden, beoogd in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing niet betwist dat en rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster hier in beperkte mate een privéleven heeft opgebouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM. Betreffende haar persoonlijke, sociale en economische belangen motiveert verweerder in de bestreden beslissing immers als volgt:

“Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene kwam in België aan op 31.12.2019 (binnenkomststempel), nu dus iets minder dan vijf jaar geleden wat, gezien haar leeftijd (32 jaar), nog een relatief korte termijn is. Bovendien geniet betrokkene slechts sedert 08.08.2022 over legaal verblijf. Tussen 31.12.2019 en 08.08.2022 beschikte zij niet over een verblijfsrecht dat haar feitelijk tot het ontplooiën van een privéleven in staat stelde (RvV 283 989 van 30.01.2023).

Gezien betrokkene nog geen vijf jaar in België verblijft is het niet onredelijk te stellen dat zij nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Keniaanse maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Betrokkene heeft er per slot van rekening het grootste deel van haar leven geleefd. Hoe dan ook reikt ze zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met Kenia dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene is thans als huishoudhulp tewerkgesteld voor TRIXXO. Zij verdient blijkens de voorgelegde loonfiches maandelijks een bedrag dat varieert tussen de 1.900 en 2.000 euro netto. Dat betrokkene deelneemt aan de arbeidsmarkt en zo over voldoende inkomsten beschikt om te voorzien in haar behoeften en die van haar zoon, is zonder meer een positief element. Echter volstaat zulks niet om haar verblijfsrecht te behouden: Enerzijds dient te worden gewezen op de relatief korte verblijfsduur, de weinige elementen die wijzen op integratie op sociaal en cultureel vlak en het gebrek aan familiebanden met personen in België die over verblijfsrecht beschikken (betrokkenes zoon heeft thans nog een lopende verblijfsaanvraag); Anderzijds mag niet worden voorbijgegaan aan het feit dat de overheid tal van inspanningen levert om zoveel mogelijk mensen aan het werk te krijgen, of het nu Belgen of vreemdelingen betreft, waardoor een traject naar werk trouwens deel uitmaakt van het verplichte inburgeringstraject. Er wordt dus van eenieder die kán werken ook verwacht dat hij of zij dat doet. Indien betrokkene meent dat zij louter op basis van haar tewerkstelling een verblijfsrecht moet krijgen, dan staat het haar vrij om daartoe een verblijfsaanvraag in te dienen. Deze beslissing belet haar dat niet.

Betrokkene legt een attest van inburgering alsook taalcertificaten voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject met bijhorende taallessen verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormelde stukken niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Dat betrokkene een woning huurt vormt evenmin een bewijs van integratie op sociaal en cultureel vlak. Het is volstrekt logisch dat een persoon voldoet in zijn of haar basisbehoeften in het land waar hij of zij verblijft. Daarvan is een geschikte woning één van de voornaamste.”

Door louter opnieuw te verwijzen naar de door haar aangehaalde elementen, weerlegt noch ontkracht verzoekster de voormelde motieven, waaruit blijkt dat het bestaan van een privéleven in overweging wordt genomen, doch wordt geoordeeld dat de persoonlijke, sociale, culturele en economische banden van verzoekster in het Rijk het nemen van de bestreden beslissing niet in de weg staan. Gelet op voormelde concrete motieven, waarvan verzoekster geenszins aantoonde dat ze foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn, maakt zij geenszins aannemelijk dat er sprake is van een ongeoorloofde inmenging in haar privéleven. Immers blijkt uit bovenstaande motieven dat verweerder een degelijke belangenafweging heeft gemaakt. Verweerder heeft geoordeeld dat er geen sprake is van een dermate uitzonderlijke integratie dat deze de bestreden beslissing in de weg zou staan en dat er geen concrete hinderpalen voorliggen die verzoekster verhinderen een privéleven te leiden in het land van herkomst.

Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat deze belangenafweging foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk is of in strijd met de rechtspraak overeenkomstig artikel 8 van het EVRM. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er sprake is van een onevenwicht tussen haar belangen en deze van de overheid. Een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enige middel is dan ook ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN